

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15. ΑΠΡΙΛΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 74.

Ο ΚΑΜΙΝΑΪΤΗΣ.

Διήγημα, ὑπὸ Α. Ρ. Ρ. (')

(Συνέχεια. Ἴδε Φυλλ. 73.)

—ο—

Τὸ πλοῖαριον ἐμακρύνθη· ὁ δὲ καμινάπτης, εἰς τὴν πρῶραν καθήμενος, καὶ τὸ πηδάλιον εἰς τὴν χεῖρα κρατῶν, εἶχε τὸ βλέμμα εἰς τὰ κύματα ἀναποσπᾶστος προσηλωμένον, ὡς ἂν ἐξήτει τι εἰς τὸν κόλπον αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἐκλινεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς αὐτά, ὡς ἂν εἴλετο ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν αἶφνης ἀνορθωθείς, καὶ κτυπήσας τὸ μέτωπόν του,

— Ὁχι! εἶπε. Τοῦλάχιστον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της!

Οὕτως ἐλθοῦσε, καὶ ἀνέβη εἰς τὴν Σαλαμάνδραν. Ἀλλὰ μόλις τινὰ βήματα προχωρήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀπήντησε τὴν Ὠφέλιαν, ἥτις ἤρχετο πρὸς τὴν ἀναβάθραν νὰ ἰδῇ τίς ἦν ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀχλύς

περιχύθη περὶ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἠσθάνθη, κλανιζομένους τοὺς πόδας του· ἐξέτεινε δὲ τὴν χεῖρά του νὰ κρατηθῇ ἐκ τοῦ βάθρου, ἀλλὰ σφαλεῖς ἔπεσε σχεδὸν εἰς ἀναισθησίαν.

— Ὁ ἀχρεῖος, ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν κ' ἐμέθυσε, εἶπεν εἰς ἀκόλουθος προσελθὼν. Ἐγέρθητι ταχέως, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν κλίνην σου, τῷ ἐπέταξεν αὐστηρῶς.

Ἀλλ' ὁ Οὐῆλλης συνελθὼν, ἐρῶϊσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα τεθλιμμένον, καὶ ἐπροσπάθησε μετὰ κόπου νὰ ἐγερθῇ.

— Ἀδικεῖτε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Κύριε, εἶπεν ἡ Ὠφέλια πρὸς τὸν ἀκόλουθον. Σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν ἐμέθυσε. Βλέπετε ὅτι πάσχει. Βοηθήσατέ τον νὰ ἐγερθῇ.

— Ὑπαγε ν' ἀναπυθῇς εἰς τὴν κλίνην σου, τῷ εἶπε μὲ ἡπιωτέραν φωνὴν ὁ ἀκόλουθος, καὶ τὸν ὑπεστήριξεν.

Ὁ δὲ Οὐῆλλης, ἐγερθεὶς, ἀπεύθυνε πρὸς τὴν Ὠφέλιαν βλέμμα εὐγνωμοσύνης, καὶ ἐμακρύνθη. Ἀλλὰ μετὰ τινα ὥραν, περιπατοῦσα ἡ Ὠφέλια ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶδε τὸν Οὐῆλλον καθήμενον παρὰ τὴν πρύμνην, καὶ κρύπτοντα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του. Πλησάσασα τότε εἰς αὐτὸν,

— Πάσχεις πάντοτε, Ούλλη; τῷ εἶπε. Διὰ τί δὲν ἐπῆγες νὰ ἡσυχάσῃς, ὡς εἶχες τὴν ἀδελφὴν;

Ὁ Ούλλης ἀνέδραψε καὶ τὴν ἤτένισε κατὰ μέσον τὸ πρόσωπον.

— Νὰ ἡσυχάσω, κυρία; εἶπε. Ναί, τοῦτο θέλω ν' ἀπέλθω νὰ ἡσυχάσω. Ἀλλ' ὦ! ἤξεύρω ἂν ἡσυχίαν θὰ εὕρω;

— Ναί, Ούλλη· αὖριον ἀποπλέομεν, εἶπεν ἡ Ὠρέλια, συγκινημένη ἐκ τῆς βαθύτης θλίψεως ἥτις ἐφαίνετο κεχαρμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Αὖριον θὰ ἔχῃς ὑπηρεσίαν. Σήμερον πρέπει ν' ἀναπαυθῇς.

Ὁ Ούλλης ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν, ὡς ἂν δὲν εἶχεν ἀκούσει τί τῷ ἐλέγετο· ἔπειτα δὲ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ὠρέλιαν, ὡς ἂν ὠμίλει περὶ πράγματος ὅλως ἀδιαφόρου,

— Μις Σόμμερς, τῇ εἶπεν, ἐν τοῖς βιβλίοις ἔσα ἀναγινώσκω, ἐζήτησα πολλάκις, ἀλλὰ ματαίως πάντοτε, τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἂν μετὰ θάνατον ἐπιζῇ παρ' ἡμῖν ἡ μνήμη τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἂν ἀναγνωρίζωμεθα, ἂν μᾶς παρακολουθῶσιν αἱ σχέσεις καὶ αἱ . . . διακρίσεις αἱ ἐπὶ γῆς. Τί φρονεῖτε περὶ τούτου, κυρία;

Παράδοξος ἦταν ἡ ἐπιρροή ἣν ὁ ἀπλὸς οὗτος ἐργάτης ἐνέργει ἐπὶ τῆς Ὠρέλιας. Ἡ ἰδίᾳ πολλάκις ἐξεπλήττετο ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ τὸν ἀκούῃ μετὰ προσοχῆς, νὰ μὴ τῷ ἀποκρίνηται μετὰ προθυμίας, οὐδ' ἐδύνατο νὰ ἀρνηθῇ εἰς ἑαυτὴν ὅτι περισσοτέρως εὗρισκε παρ' αὐτῷ ἰδέας, περισσότερο βᾶθος καὶ περισσότερο αἰσθημα, ἢ ὅ,τι παρὰ τοῖς κομφοῖς ἀξιωματικοῖς, οἵτινες τὴν περιστοιχίζον.

— Πῶς Ούλλη; τῷ ἀπεκρίθη τότε. Ἡ μνήμη τῶν ἐπὶ γῆς; Μᾶς παρακολουθεῖ, οὐδαμῶς ἀμφισβῆλλον, ὡς γλυκὺ ὄναρ καὶ φωτεινόν. Θέλομεν ἀναπολεῖ τὸν ἐπίγειον βίον μας, χαίροντες, ὡς ὅταν ἀκούωμεν μακρόθεν γνωστοῦ ἄσματος τόνους, ἢ ὅταν εἰς τὴν πέρην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ βλέπωμεν μὲ πάλλουςαν καρδίαν τὸν οἶκον ἐν ᾧ ἡτυχήσαμεν, καὶ ἐν ᾧ ἐκλαύσαμεν. Ἐκεῖ βεβαίως ἡ μήτηρ, ἥτις εἶδεν ἀρπαγὴν ἀπὸ τὴν ἀγκάλῃν τῆς τοῦ ποθητοῦ τῆς παιδείας, ἀναγνωρίζει αὐτὸ μαιδίων μεταξὺ τῶν ἀγγέλων· ὁ φίλος ἀνευρίσκει τὸν φίλον, τὸ ἡμῶν τῆς ψυχῆς του. Ἐκεῖ σθένεται τοῦ μίσους πᾶσα παραφρονία, ἐκλείπει πᾶσα ἀπόστασις, πᾶσα ἀνθρωπίνη διάκρισις, καὶ εἰς συνδέει πάντας ἀδρόμητος φίλους δις μὲς, καὶ μίαν ἀκούεται συμφωνία ἀγάπης καὶ ὕμνου πρὸς τὸν ὑπερτάτον. Τοιαύτη εἶναι ἡ πεποιθήσις μου.

— Τοιαύτη! ἀνέκραγεν ὁ Ούλλης· ὦ! τὴν ἀσπάζομαι! Φωνὴ προφητικὴ ἀντηχοῦσα ἀπὸ τοῦ παραδείσου, ἀκτὶς ἐλπίδος, καταβῆσα ἐξ οὐρανοῦ, ὅπως ὁδηγῆσαί εἰς αὐτὸν τὴν ψυχὴν μου!

Καὶ ἤλυθ' ἐπὶ πάλιν εἰς λογισμούς.

— Τί λέγεις, Ούλλη . . . Πάσχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ Ὠρέλια μετὰ συμπαθείας καὶ μετ' ἐκπλήξεως.

— Πάσχω, Κυρία, ναί· εἶπεν ὁ Ούλλης. Ἀλλὰ θὰ παρέλθῃ, ὡς αὖριον θὰ παρέλθῃ· ἔχω ἤδη τὸν τρόπον τῆς θεραπείας μου. Μοὶ εἶπατε λόγους περὶ γόρου, Μις Σόμμερς. Σὰς εὐχαριστῶ δι' αὐτούς.

Αὐτοὶ εἶσι τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἱατρικῶν· μοὶ ὑπόσχεσθε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀπολαύτέ την, Μις Ὠρέλια, ἐπὶ γῆς, καὶ ὅταν εἰς αὐτὴν ἀπαυδήσητε, ἐκεῖ ἐπάνω θὰ σὰς περιμένωσιν οὐ μόνον οἱ ἄγγελοι, ἀλλὰ καὶ καρδιαὶ πισταί, τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ παραδοκοῦσαι ὡς στιγμῇ ἀναστάσεως. Χαίρετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπειδὴ ἡ γῆ σὰς ἀποδίδει μαιδιάματα καὶ λατρεῖαν. Εἰς ὅσους ὁμοῦς δάκρυα μόνον καὶ θλίψεις παρασκευάζει, εἰς ἐκείνους καταφύγιον εἶναι ὁ τάφος, καὶ πικρὸν, ἀλλ' ἐνίοτε ποθητὸν ἐφόδιον εἶναι ἡ μνήμη.

Ἡ Ὠρέλια, ἀκουσίως συγκινημένη, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐπάσχειν ἀληθῶς, ἀλλὰ καὶ πῶς φοβούμενη ὑπὲρ τῶν διανοητικῶν του δυνάμεων, τῷ ἐπανέλαβε ν' ἀπέλθῃ ν' ἀναπαυθῇ.

— Εὐχαριστῶ, Κυρία, ἀπέρχομαι, εἶπεν ὁ Ούλλης. Τὸ αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι πλέον ἀνάγκη. Ν' ἀναπαυθῶ ἀπέρχομαι. Ἐχετε ὑγίαν, καὶ εὐδαιμονεῖτε, Μις Σόμμερς. Μὴ ἀπορρίπτετε ἐντελῶς τῆς μνήμης σας καὶ τοὺς δυστυχεῖς, ὅταν μάλιστα τοῦτο δὲν συνταράττει τὴν φαιδρότητα τῆς εὐδαιμονίας σας. Ἐχετε ὑγίαν, Κυρία!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν εἰς τὴν Ὠρέλιαν ἐπιστημότεροι τοῦ δέοντος δι' ἄνθρωπον ἀπερχόμενον ἀπλῶς εἰς τὴν κλίνην του, καὶ τῇ ἐνέβαλον ἐτι μᾶλλον τὸν φόβον μὴ ὁ πυρετός ἐφερε ταραχὴν εἰς τοὺς λογισμούς του· δι' ὃ τὸν ἀπεχαιρέτισε διὰ τῆς χειρὸς φιλοφρόνως, καὶ ἐμακρύνθη ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀνάπαυσις θέλει τὸν πρᾶναι. Ὁ δὲ Ούλλης, ἐπ' αὐτῆς ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος, ὡς ἂν δὲν ἐδύνατο ν' ἀποσπάσῃ αὐτὸ ἀπὸ τῶν βημάτων τῆς. Ἐπειτα δ' ἐγερθεὶς, ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου, καὶ λαβὼν αὐτὸ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἀπὸ τῆς Ὠρέλιας, εἰς ἣν εἶχεν ἐστηριγμένον τὸ βλέμμα, ἔστρεψεν αὐτὸ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἄν τις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν παρατήρῃ, θὰ ἐννόει ὅτι δεινόν τι καὶ ἀπαίσιον καθ' ἑαυτὸν ἐμελέτα· τοσοῦτον ἡλλοιώθη ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐρὺς διεσπάλησαν, καὶ ἀγρία ἀπόφασις ἔλαμψεν ἐν αὐτοῖς, ἡ τοῦ παραφρονοῦντος αὐτόχειρος. Ἀλλὰ τοὺς ὤφθαλμοις μετὰ ταῦτα πρὸς οὐρανόν, καὶ ἀκτὶς ὑπεργείου ἐλπίδος ἐφάνη φωτίζουσα αὐτοὺς τότε, καὶ τέλος, πρὶν αἰωνίως κλεισθῶσιν, ἠθέλησε νὰ βοσκήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν θεάν τῆς Ὠρέλιας.

Ἀλλὰ μόλις ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα, καὶ ἐγένετο κάτωχρος ὡς τὸν θάνατον. Πλησίον τῆς εἶδε τὸν Μοντφόρτον, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναβῆς εἰς τὸ πλοῖον, εἶχε δώσει τὴν χεῖρα εἰς τὴν Ὠρέλιαν, καὶ τὴν ὠμίλει μετὰ πολλῆς θερμότητος.

— Κατὰρα ἐπ' ἐμοῦ! εἶπε. Τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα ὀπτασίαν ἐξίτηι τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ βᾶσανον τοῦ ἔδου ἀπάντησέν.

Ἐπειτα δὲ, σκοτοδινίᾳσιν αἰσθανόμενος, καὶ τὸ αἶμα ἀναθαίνον εἰς τὴν κεφαλὴν του,

— Τετέλεισται, εἶπε. Ἦν ἀνάπαυσιν τέλει πάντων!

Καὶ λαβὼν τὸ χεῖλος τοῦ ἀτμοπλοίου διὰ τῶν

δύο χειρῶν του, ἠτοιμάσθη νὰ πηδήσῃ ὑπὲρ αὐτό, ὅταν αἰσθῇ ἥκουσε τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τῶν ναυτῶν, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς,

— Οὐίλλη, τῷ εἶπε, τσάκισ σ' ἐφώναξα. Δὲν ἀκούεις; Ἴδου, ὁ κύριος οὗτος σὲ ζητεῖ.

Ὁ Οὐίλλης ἀνεσκίρτησε τότε, καὶ μέχρις οὗ συνελθῇ, περιέφερε τεταραγμένα βλέμματα ἀπὸ τοῦ νηύτου, ὅστις εἰπὼν ταῦτα ἐμακρύνετο, πρὸς κύριόν τινα, ὅστις μέλανα φορῶν, καὶ ἐμβριθῆ καὶ σεβασμίαν ἔχων τὴν ὄψιν, ἵστατο ἐμπρὸς του, καὶ ἐρκίνετο παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς. Τέλος ὁ ξένος ἀπετάθη πρὸς αὐτόν.

— Εἰσθε ὁ Ἀρθούρ Οὐίλλης; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ δὲ Οὐίλλης, πᾶσαν τὴν ἀνδρικὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐπικαλεσθεὶς, ὅπως καταστείλῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τρικυμίαν, ἀπεκρίθη

— Ναί, ἐγὼ εἰμί.

— Καμινάπτης, εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο, τὴν Σαλαμάνδραν;

— Μάλιστα.

— Καὶ ἀπὸ πότε ὑπηρετεῖς εἰς τὸ ναυτικόν;

— Πρὸ δύο ἐτῶν.

Ὁ ξένος ἔλαβε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του σημειώσεις τινὰς καὶ τὰς ἐφυλλολόγησεν. Ἐπειτα δὲ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρωτήσεις του.

— Καὶ πρὸ τῶν δύο τούτων ἐτῶν τί ἐπάγγελμα εἶχες, καὶ διατί τὸ ἀφήκεις;

Ὁ Οὐίλλης τὸν εἶδε τότε κατὰ πρόσωπον, καὶ αἱ ὀφρὺς του συνεστάλησαν ἐλαφρῶς. Ἐγνωρίσαμεν ἤδη ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν αὐτόματόν τινα συναίσθησιν ἀνωτέραν τῆς τάξεώς του, καὶ ἡ τοιαύτη ὑπὸ ξένου γινομένη ἐπέμβασις εἰς τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς του, ἐφαίνετο ἐξανιστῶσα τὴν ἐσωτερικὴν αἰσθησιν τῆς ἀξίας του, οὐδ' ἡ παρούσα κατάστασις τῆς ψυχῆς του τὸν διέθετεν ὥστε εὐκόλως ν' ἀποκριθῇ εἰς ἐρωτήσεις ἀδιακρίτους.

Ἀλλ' ὁ ξένος ἐφαίνετο ὅτι ἦτον ἐπιτήδειος παρατηρητῆς, διότι εὐμενῶς μειδιάσας,

— Διστάζετε, τῷ εἶπε, ν' ἀποκριθῆτε. Πρὸς συμφέρον σας εἶναι αἱ ἐρωτήσεις μου. Ἀλλὰ εἰσθε καὶ τεταραγμένος. Προσπαθήσατε νὰ συνέλθητε, καὶ νὰ μοὶ δώσητε ἀκριβῶς τὰς πληροφορίες ὅσας σὰς ζητῶ. Ἄν δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἡξεύρητε καὶ τὸ δικαίωμα ἐφ' οὗ στηριζόμενος σὰς ἐξατάξω, μάθετε ὅτι εἰμαι ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ δικαστηρίου τῆς ἐπαρχίας. Εἰπέτε μοι λοιπόν, ποῖον ἦν τὸ ἐπιτήδευσμά σας πρὶν ταχθῆτε εἰς τὸ ναυτικόν, καὶ διατί τὸ ἐγκατελείψατε;

Ὁ Οὐίλλης τότε, ἀκούσας ποῖον σεβαστὸν δικαίωμα εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἐξεταστής του, ὑπετάγη ἀγογγίστως, καὶ δὲν ἠρνήθη περαιτέρω ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις του. Κατέθεσε δὲ περὶ τοῦ προλαβόντος του βίου ὅσα ἡξεύρομεν ὅτι εἶχεν ἤδη διηγηθῇ εἰς τὴν Ἠρέλιαν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐμπεριστατωμένως, διότι ὁ εἰσαγγελεὺς, διὰ τῆς ἱκανότητος ἐκείνης, ἣν ἐχουσιν οἱ ἐμπειροὶ τῶν δικαστῶν, τοῦ διωλίζειν τὸν κώ- νωπα, καὶ ἐν ταῖς μέλεσιν αὐτοῦς σῶμα ἀνακαλύπτειν ἐγκλήματος, καὶ τὸν κόκκον σιναπίως στρέφειν καὶ

μεταστρέφειν, μέχρις οὗ ἐξογκώσωσιν αὐτὸν εἰς βεβαιότητα ἀποδείξεως, ἐπικουρίᾳ δὲ καὶ τῶν μυστηριωδῶν του σημειώσεων, εἰς ἃς ἀνέτρεχεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐδοθήθει τὴν μνήμην του, συνέλεγε καὶ συν- ἐδύαζε τὰ ἐλάχιστα διδόμενα, μέχρις οὗ ἀπῆρτη- σεν ὁλόκληρον καὶ λεπτομερεστάτην τὴν βιογραφίαν του, ἀπ' αὐτῶν τῶν σπαργάνων, μετὰ τινων περι- στάσεων ἐκ τοῦ βίου τῶν γονέων του, ἃς ἐγνώριζεν ὁ Οὐίλλης, ἢ αἵτινες ἀνταπεκρίνοντο εἰς ἄλλας του ἀναμνήσεις.

Ὁ Οὐίλλης ἐφαίνετο λίαν ἐνοχλούμενος ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἥτις λυπηρὰς μόνον ἐντυπώσεις ἀνέξεε, καὶ ἠρώτησε τὸν εἰσαγγελεὰ ἂν ἔχη εἰσέτι ἀνάγκην αὐτοῦ, ἢ ἂν δύναται ν' ἀποσυρθῇ.

— Πολὺ βιάζεσθε, κύριε Οὐίλλη, εἶπε μειδιῶν ὁ εἰσαγγελεὺς. Σὰς διέκοψα ἴσως εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ὑπηρεσίας σας.

— Ὅχι, εἶπεν αὐτός. Πάσχω, καὶ ἀπαραχόμην ν' ἀναπαυθῶ. Ἐκεῖ θέλω ἀπέλθαι ἅμα μὲ ἀφήσετε. Παρακαλῶ, κύριε εἰσαγγελεῦ, ὅταν εἶναι καιρὸς, νὰ ἐνθυμηθῆτε ταύτας τὰς λέξεις, μὴ ποτε συμβῇ καὶ ἀ- θῶός τις πάθῃ δι' ἐμέ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐστῆριζεν ἀπ' αὐτοῦ ὄμμα ἐτα- στικὸν καὶ περιέργον. Ἐπειτα δὲ, μειδιάσας πάλιν, τῷ εἶπε.

— Παρακαλῶ, μίαν ἀκόμη στιγμὴν. Ἐχετε τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς βαπτίσεως καὶ γεννήσεώς σας;

Ὁ Οὐίλλης σχεδὸν μηχανικῶς, μετ' ἄκρας καὶν ἀδιαφορίας, ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου του ἀρχαῖον χαρ- τοφυλάκιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ παλαιὸν χαρτίον, ὃ ἐ- νεχεῖρισεν εἰς τὸν εἰσαγγελεὰ. Οὗτος δὲ, διατρέ- ξας αὐτὸ προσεκτικῶς, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Οὐίλλην.

— Τοῦτο πρέπει, εἶπε, νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δι- καστήριον, καὶ ἂν ἐπικυρωθῇ ὑπ' αὐτοῦ, ὡς δὲν ἀμ- φιβάλλω, εἰσθε εἰς τῶν εὐγενεστέρων καὶ εἰς τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν τοῦ ἡνωμένου βασιλείου.

Ὁ Οὐίλλης ἀπέβλεψε πρὸς αὐτόν, ὡς ἂν τῷ ὠμί- λαι γλῶσσαν ἣν δὲν ἐννόει.

— Ἄν τὸ ἐγγράφον τοῦτο ἐπικυρωθῇ, ἐπανελά- βεν ἐπιμένων ὁ εἰσαγγελεὺς, εἰσθε ὁ ἀπόγονος τῶν πλουσίων κομήτων Στοκπόρτ.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὁ Οὐίλ- λης, καὶ ἡ ὑπόνοια ἣν εἶχε συλλάβει περὶ αὐτοῦ ἡ Ἠρέλια, μὴ αἱ φρένες του εἶχον συνταραχθῇ, ἤρχισεν νὰ τῷ ἐπέρχεται, ὡς πρὸς τὸν ξένον ὅστις τὸν ὠμίλει. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος τῷ ἐφάνη ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶναι πα- ράφρων.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, ὑπέλαβεν οὗτος μετ' ἡθους προσηνοῦς καὶ ψεύδοντος τὴν τοιαύτην ὑπόνοιαν. Σή- μερον ἐφθασα εἰς τὸ πέρας μακρῶν ἐρευνῶν μου, καὶ αὖριον ἐλπίζω ὅτι δύναμαι ἐπισήμως νὰ σὰς ἀνακη- ρύξω κόμητα Στοκπόρτ.

— Ἀλλὰ τί λέγετε, Κύριε; ἀνέκραξεν ὁ Οὐίλλης, συστέλλων τὰς ὀφρὺς. Νὰ μὲ χλευάσῃτε θέλετε. Δὲν εἶν' εὐγενὲς νὰ ἐπεμβάκηνητε εἰς τὴν δυστυχίαν ἀνθρώ- που ὅστις δὲν σὰς ἐδίδαξε.

— Καὶ τὴν δυσπιστίαν ἐννοῶ καὶ τὴν ἀγανάκτη-

σίν σας, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ὁ εἰσαγγελεὺς· ἀλλ' εὐρε-
στηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσητε μετ' ὀλίγης ὑπομονῆς. — Ὁ
ἀρχαῖος κόμης Στοκπόρτ ἀπέθανε προδεδηκώς, ἀφεί-
ῃνα ἑγγονον ἐκ θυγατρὸς, καὶ ἕνα υἱὸν ἐκ δευτέρου
γάμου, ὅστις ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ ὁ κληρονόμος τῆς
μεγάλης οὐσίας του. Ἀλλ' ἡ γνησιότης τῆς γεννή-
σεως αὐτοῦ ἠμφισβητήθη ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ του, καὶ
μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, ἥτις,
ἐπιζήσασα καὶ εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὸ τέκνον τῆς,
ἤξιον ὅτι ἀνελάμβανεν αὐτῶν τὰ κληρονομικὰ δικαιο-
ματα, καὶ τέλος, καὶ μετ' αὐτῆς τὸν θάνατον, ὑπὸ
τῶν πλαγίων αὐτῆς συγγενῶν. Ἡ δίκη ἐξηκολούθησεν
ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ κόμητος, ὅστις ἀπὸ
δικαστηρίου εἰς δικαστήριον κυλιόμενος, περιῆλθεν εἰς
τὴν ἐσχάτην πενίαν, μετὰ τοῦ μόνου υἱοῦ του, Οὐί-
λιαμ, ὃν ἀνέθρεψε πενιχρῶς, χωρὶς νὰ τῷ ἀποκα-
λύψῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς καταγωγῆς του, φοβούμενος μὴ
αἱ ὑπὲρ τὴν παρούσαν αὐτοῦ κατάστασιν ἐλπίδες
καὶ ἰδέαι του τὸν καταστήσωσι δυστυχῇ, δι' ὅσον
καιρὸν ἡ κατάστασις αὕτη διήρκει, καὶ ὑποπτύων
ὅτι ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ δι' ὅλον τὸν βίον. Κατὰ ду-
στυχίαν δὲ, ὁ κόμης, ἐπανερχόμενος ποτὲ διὰ θαλάσ-
σης ἐκ Σκωτίας, ὅπου εἶχεν ἀπέλθει πρὸ χρόνων ὅ-
πως κρύψῃ τὴν ἀλλιότητά του, καὶ λησιμονηθῇ ὑπὸ
τῶν γνωρίζοντων τὸν ἀρχαῖον ὄλβιον τῆς πατρικῆς
του οἰκίας, ἐναυάγησε καθ' ὁδὸν καὶ ἐπνίγη, καὶ μό-
λις ἐσώθη ἀπὸ τὰ κύματα ὁ μικρὸς Οὐίλλιαμ, ὅστις
τοῦ πατρὸς του μόνον τὸ κύριον ὄνομα, Ἀρθούρ, ἐ-
γνώριζε, καὶ ἑαυτοῦ μόνον τὸ ὑποκοριστικὸν Οὐίλλης,
ἄλλην δὲ πληροφορίαν περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογε-
νεῖας του δὲν ἤξευρε νὰ δώσῃ. Συνέπεις δὲ, πρὸς ἐτι-
μίζονα ἀτυχίαν, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐποχὴν ν'
ἀποθάνῃ καὶ ὁ δικηγόρος ὁ διεξάγων τὴν ὑπόθεσιν
ταύτην, καὶ ὅστις ἐγνώριζε τὸν κόμητα, καὶ ἤξευρε
περίπου τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Ἡ δὲ δικο-
γραφία ὅλη μετέβη εἰς τὸν ἀγοράσαντα τὸν κατὰ τη-
μά του, οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς ἔχοντα προηγουμένην ἰ-
δέαν, καὶ οὐδὲ λαβόντα κἄν αὐτὴν ἀνά χειρὸς, εἰμὴ
μετά τινα ἔτη, ἀφ' οὗ δηλαδὴ ἐξηντηλήθησαν ὅλοι
αἱ ὑποθέσεις ὅσαι εἶχον τοὺς αὐτὰς ἐπισπεύδοντας·
διότι καὶ ὁ ἕτερος κλάδος τῆς οἰκογενεῖας εἶχε μα-
κρυνθῇ ὁ ἄλλοπαλλήλων θανάτων τῆς πηγῆς τῆς
κληρονομίας, καὶ τὰ ὑποτιθέμενα αὐτῆς δικαιώματα
εἶχον περιέλθῃ εἰς ἀνθρώπους ἀπράγμονας καὶ ἀπόρους,
οἵτινες περὶ τοῦ δικαίου των καθάραν δὲν εἶχον ἰ-
δέαν, οὕτω πολλὴν ὄρεξιν νὰ ὑφίστανται τὰ παρ' ἡ-
μῖν ὑπέρογκα δικαστικά ἐξοδα ἐπ' ἀδήλοις. Ἡ ὑ-
πόθεσις λοιπὸν, οὕτως ἐγκαταλειμμένη, ἐδάδιζε
τὴν συνήθη ὁδὸν τῶν ἀπροστατευτῶν ὑποθέσεων, δη-
λαδὴ ἐχελωνοβάτει, ἢ μᾶλλον ἐκαρκινοβάτει διὰ
τῶν αἰώνων.

Τὸ δὲ παιδίον τοῦ κόμητος, διὰ φιλανθρώπου
συναισθηρῆς ἐνθουθῆν καὶ τραφέν, κατετάχθη μετὰ
ταῦτα εἰς ἕν ἐργαστήσιον, ὅπου ἐπορίζετο γλίσχρως
τὸν ἐπιστάσιον ἄρτον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Οὐίλλης, τὸ μόν-
ον ὑφ' ὃ ἦτον γνωστὸν καὶ εἰς ἑαυτὸ καὶ εἰς τοὺς
ἐυεργέτας του. Ἀλλὰ δραστήριον ὃν καὶ ἐργατικόν,
ἠγέρθη κατ' ὀλίγον ὑπὲρ τὴν πρώτην κατάστασιν του,

ἔμαθέ τινα γράμματα, καὶ τέλος ἔλαβε καὶ μικρὰν
θέσιν γραφέως παρὰ τῷ δικαστηρίῳ τοῦ Ἐξετέρου. Εἰ-
ναι περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ πατήρ σας·

Τέλος ὅμως τὰ πάντα πρέπει νὰ λάβωσιν ἕν πέρας
ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὡς καὶ αὐταὶ αἱ ἀπροστά-
τευτοι ὑποθέσεις. Ἡ τοῦ κόμητος Στοκπόρτ, πρὸ τι-
νων ἐτῶν περιῆλθεν εἰς χειρὰς μου· καὶ φρίξας ὅταν
εἶδα πρὸ πόσου καιροῦ μένει ἐκκρεμῆς, καὶ ὅταν ἀνε-
λογίσθην εἰς ποίαν ἰσως πενίαν εἰσὶν ἀδίκως βεβυθισ-
μένοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ μεγαπλοῦτος ἐκείνου ἀνδρός,
ἐπεμελήθην αὐτῆς μετὰ δραστηριότητος, καὶ τὴν ἐ-
μερὰ τέλος εἰς πέρας. Ἡ γνησιότης τοῦ υἱοῦ τοῦ κόμη-
τος ἀπεδείχθη ἀναμφισβήτητος. Ἀλλὰ πολὺ δυσκο-
λώτερον ἦτον νὰ εὑρεθῇ ἂν ὑπῆρχε τοῦ ἀπόγονός τις
αὐτοῦ. Τέλος ἀνεκάλυψα καὶ τοῦτο, καὶ τῆς τύχης
συναντιλαβομένης, ἀφ' οὗ περηκολούθησα τὸν πάππον
σας μέχρις Ἐδιμβούρου, κατὰ σύμπωσιν εὑρέθη γέ-
ρων ἐκεῖ, ἐνθυμούμενος τὸν ἀπόπλου· του δι' Ἀγγλίαν,
καὶ τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἀπέπλευσεν. Ἐκ τῆς ἐξ ἐκείνης
τῆς ἐποχῆς λιμενικῆς δηλώσεως τοῦ Λεῖθ, λιμένος τῆς
Ἐδιμβούργου, ἐπληροφορήθην ὅτι ἐπὶ τοῦ πλοίου
• ἡ ψώκη •, ὅταν ἐναυάγηται, ἐν μόνον παιδίον ἦτον
μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, ὁ πατήρ σας. Ἐν Βραγκάπερ,
ὅπου τὸ ναυάγιον συνέβη, ἐδυνήθην ν' ἀνεκάλυψω
τὰ ἔχνη τοῦ σωθέντος παιδίου, καὶ οὕτως ἔμαθα ὅτι
μέχρι τέλους κατήντησε δικαστικὸς γραφεὺς ἐν Ἐξε-
τέρῳ, ὅτι ἐνυμφεύθη, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀπέθανεν, ἀφεί-
κων υἱόν. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ οὐδὲν ἄλλο ἐδυ-
νάμην νὰ μάθω, πλὴν ὅτι κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἀρχήσῃ
μικρὸν ἐμπόριον, ἀλλ' ὅτι μετὰ ταῦτα τὸ ἐγκατέλι-
πεν. Ἐκ δὲ τῶν γειτόνων του, οἱ μὲν ἄλλοι δὲν εἶ-
χον τὴν ἐλαχίστην ἰδίαν περὶ τοῦ τί ἀπέγινε, μόνον
δὲ εἰς ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε κατατρυφή ὡς ναύτης εἰς
τὸ βασιλικὸν ναυτικόν. Ἐκτοτε οὐδέποτε ἀπήντησα ἀ-
ξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν
εἰς τὸ ναυτολόγιον δὲν ὑπάρχῃ ναύτης καλούμενος
Ἀρθούρ Οὐίλλης, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ ματαίῳ, ὡς ἄ-
νευ αποτελέσματος ἔμεινε καὶ ἡ ἐπὶ τούτου ἀλλη-
λογραφία μου μετὰ διαφόρων ἀρχηγῶν τοῦ στόλου καὶ
τῶν δημοσίων γραφείων. Τέλος δὲ σήμερον κατὰ τὴν
συνηθειάν μου, καὶ οὐδεμίαν ἔχων βελτίονος ἐπιτυ-
χίαν ἐλπίδα, ἀπέτεινα τὴν ταύτην ἐρώτησιν καὶ πρὸς
τὸν ὑποπλοίαρχον Κ. Μοντφόρτον, καὶ παρ' αὐτοῦ πρῶ-
τον ἔμαθα ὅτι ἄνθρωπος καλούμενος Οὐίλλης ὑπηρε-
τεῖ εἰς τὴν Σαλαμάνδραν. Ἰδοὺ πῶς σᾶς ἀνεκάλυψα,
καὶ αὐριον, ἂν τὸ ἔγγραφο τῆς γεννήσεώς σας δὲν ἀ-
παντήσῃ ἐνστάσιν ἐκ τῷ δικαστηρίῳ, θέλω εὐχαρι-
στήσαι τὸν θεὸν ὅτι μοὶ ἐπέτρεψε νὰ συντελέσω εἰς
ἐπανόρθωσιν ἀδικίας τοσοῦτον χρονίας.

Ὁ Ἀρθούρ (διότι δὲν ἤξεύρομεν ἤδη ἂν καμινάπτῃν
Οὐίλλην ἢ κόμητα Στοκπόρτ πρέπη νὰ τὸν ὀνομάζω-
μεν), ἵστατο, τὸ στόμα ἡμινεγωμένον, τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς εὐρέως τεταμένους, καὶ ὡς ἀπολέσας τὴν τῆς
καταλήψεως δύναμιν. Τέλος δὲ, λαβὼν τὸν εἰσαγ-
γελεῖν ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Ἀλλ' εἶναι ἀληθὴ ταῦτα; εἶπε μὲ τρέμοντα
χείλη; Δὲν παίζετε μετ' ἐμοῦ; δὲν ὀνειρεύομαι; ἢ
μὴ ὀνειρεύητε, κύριε;

— Ἐξ ἐναντίας, ἐλπίζω νὰ ἐξυπνήσητε ἀπὸ κακὸν ὄνειρον, εἶπε μειδιών ὁ εἰσαγγελεὺς. Τῶν ὧσων σὰς λέγω, ἐδὼ ἔχω τὰς ἀποδείξεις. Καὶ ἐξήγαγε τοῦ κώλου τοῦ δέμα ἐγγράφων. — Ἐξετάσατέ τας, καὶ ἰδέτε συγχρόνως τὴν καταγραφὴν τῆς περιουσίας τῶν Στοκπόρτων. Αὐρίον θέλει ἀποφρασιθῇ ἂν οἱ τίτλοι οὗτοι καὶ ἡ περιουσία εἴν' ἐδική σας.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀρθοῦρ, ἀλλὰ κρατήσατε αὐτὰ τὰ ἐγγράφα· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὰ ἐξετάσω. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν βιάζωμαι νὰ σὰς ἐγκαταλείψω· ἀλλὰ κατεπιίγον τι μὲ καλεῖ.

Καὶ χαιρετήσας αὐτὸν, ἀνεχώρει. Ἀλλὰ μεταστραφεὶς πάλιν,

— Αὐρίον λοιπὸν, εἶπεν. Ἀλλ' ἤξεύρετε ὅτι ἡ Σαλαμάνδρα ἀποπλέει αὐρίον μετὰ μεσημβρίαν...

— Αὐρίον λοιπὸν πρὸ τῆς μεσημβρίας θὰ ἔχετε τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς, καὶ κατέβη εἰς τὴν λέμβον του, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τὸν χαρκατῆρα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν ἐμάνθανεν ὅτι ἀπὸ τῆς κατωτάτης ἀνέβαιnen εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς πενίας ἀνέκυπτεν εἰς τὸν πλοῦτον, ἐδύνατο νὰ ἔχη ἄλλην ὑπόθεσιν κατεπιίγουσαν.

Ἦν δὲ ἡ κατεπιίγουσα ὑπόθεσις τοῦ Ἀρθοῦρ νὰ δράμῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶδε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν ὑποπλοίαρχον Μοντφόρτον ἀφήσαντα μόνην τὴν Ἰφελίαν, καὶ εἰσελθόντα εἰς τοῦ πλοίαρχου τὸν θάλαμον. Εἶδαμεν ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος Μοντφόρτος, ἅμα ἀναβὰς εἰς τὸ κατὰστρωμα, εἶχεν ἀπαντήσῃ τὴν Ἰφελίαν καὶ εἶχε διευθυνθῇ πρὸς αὐτήν. Ὁ ὑποπλοίαρχος εἰς τὴν συνήθη του φαιδρότητα προσέθηκε τότε καὶ ὅσων τῶ ἐνέπνεεν ἡ χαρὰ τοῦ προδιδακμοῦ του, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ὅτι ἐξευνήσας τὰ τῆς περιουσίας του, εὗρεν αὐτὴν αὐταρκεστάτην, καὶ μερίζονα τῆς ὅσων ἐνόμιζεν. Ἀλλὰ διὰ τῶν λογοπαιγνίων καὶ τῶν χαριεντισμῶν, ἐφαίνετο πηδاليουχῶν τὸν λόγον του πρὸς τι σταθερὸν σημεῖον, ἂν οὐ τὸν ἐμάκρυνε συνεχῶς ἡ ἀνύποπτος Ἰφελία, πρὸς ὃ ὅμως ἐπανήρχετο πάντοτε δι' ὅσον ἐδύνατο φυσικωτέρας ἀστροφῆς. Εὐρὼν δὲ ἅπαξ πρόσρρον ἀφορμὴν,

— Λοιπὸν, εἶπεν, ἡ Σαλαμάνδρα ἀπέρχεται αὐρίον; ... καὶ μετὰ τῆς Σαλαμάνδρας ἀπέρχεσθε καὶ ὑμεῖς, Μίς Ἰφελία. Δὲν λυπεῖσθε ὅτι ἀφήνατε τὸ Πορτομουθ;

— Καὶ τί ὠφελεῖ ἂν λυπῶμαι; εἶπεν ἡ Ἰφελία, — ὅταν πρέπει ν' ἀναχωρήσω.

— Δὲν βλέπω διατί πρέπει, ἀπήντησεν ὁ Μοντφόρτος, ἐλπίζων ὅτι ἐπέτυχε τοῦ ἀνέμου τὸν ζητούμενον ῥόμβιον.

— Πῶς δὲν βλέπετε; ἀπήντησεν ἡ νέκ. Δὲν μὲ καταριθμεῖτε πολλάκις ὁ ἴδιος μετὰ τῶν ἐπιτελῶν τοῦ πλοίου;

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος. Καὶ τώρα, ὅταν μένη ἡ θέσις τοῦ ὑποπλοίαρχου κενή, συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας θὰ ἦτον αὕτη ἡ θέσις νὰ σὰς δοθῇ. Ποτὲ μεγαλητέρα πειθαρχία δὲν θὰ ὑπῆρχεν εἰς Βασιλικὸν πλοῖον. Ὅλοι, ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου, θὰ ἐλάτρευον τὸν ὑποπλοίαρχόν των.

— Τί ἤξεύρετε; εἶπεν ἡ Ἰφελία, μειδιώσα ὡς μειδιώσιν ἐνίοτε καὶ αἱ ἀφελέστεραι τῶν γυναικῶν, ὅταν δίκαιος ταῖς ἀποτείνηται ἔπαινος.

— Τὸ ἤξεύρω, Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ ὑποπλοίαρχος, διότι ὁ μεγαλητέρος ἦμην ἐγὼ, καὶ ὁ μικρότερος εἶναι ὁ καμινάπτης Οὐίλλης.

— Καὶ τί ὁ Οὐίλλης; ἠρώτησεν ἡ Ἰφελία διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Μοντφόρτου.

— Τὸν βλέπετε πῶς εἶναι ἰσχνὸς ἀπὸ τινος, ὑπέλαβεν οὗτος, πῶς κλονεῖται τὸ βῆμά του, καὶ ἂν ἡ ἀσβόλη δὲν ἐκρυπτε τὰ ἄνθη τῶν παρειῶν του, θὰ ἐδόλεπετε ὅτι τὰ ῥόδα αὐτῶν μετεβλήθασαν εἰς ναρκίσσους. Τὸ κλίμα τῆς ἀνατολῆς προφανῶς δὲν τὸν ὠφέλησεν ὁ ἥλιός της, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους δύο ἡλίους, ἀνῆψεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ καμινάπτου κάμινον ἥτις νὰ κινή πεντακοσίων ἵππων ἀτμόπλουν.

— Πάντοτε τὰ ἔχετε μὲ τὸν δυστυχῆ Οὐίλλην, διέκοψεν ἡ Ἰφελία.

— Μ' ἐνθυμίζει τὸν κύνα τοῦ μύθου, εἶπεν ὁ ἀξιοματικός, ὅστις, βλέπων τὴν σελήνην, νομίζει ὅτι εἶναι Ὀλλανδικὸς τυρὸς, καὶ γαυγίζει νὰ τὴν φάγῃ.

— Ὁ Οὐίλλης εἶναι ἀγαθὸς καὶ μετριοφρων ἄνθρωπος, καὶ κατ' οὐδὲν ἄξιος τῶν σαρκασμῶν σας, εἶπεν ἡ Ἰφελία. Εἶναι τάξεω; ὑποδεεστέρας. Ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπόληψιν πρέπει νὰ συτιστῶσι τοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἀρετὴ, τὰ αἰσθήματα, καὶ οὐχὶ αἱ τάξεις.

— Πόσον θερμῶς τὸν ὑπερασπίζεσθε! εἶπεν ὁ Μοντφόρτος. Ἄν σας ἤκουε, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι αἱ φλόγες τῶν καμίνων του ἔχουσι δύναμιν μεταδοτικὴν. Καὶ ὅμως ὅτι λέγετε εἰμὶ βέβαιος ὅτι δὲν τὸ φρονεῖτε καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

— Πῶς δὲν τὸ φρονῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἰφελία.

— Ἄν λόγου χάριν ἐπήρχετο εἰς τοῦ καμινάπτου τὴν ιδέαν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά σας, θ' ἀπεδόλεπετε μόνον εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀρετὴν του;

— Περὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ὁμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐσκέφθην, ἀπήντησε παίζουσα ἡ Ἰφελία. Νομίζω ὅτι εἰς αὐτὴν πρέπει πολλὰ νὰ σταθμίζονται, πάντοτε ὅμως τὰ φρονήματα καὶ αἰσθήματα πρέπει πρῶτα νὰ ρίπτονται εἰς τὴν στάβλην.

— Εὐτυχῆς ἐκεῖνος ὑπὲρ οὗ κλίνη ἡ στάβλη! εἶπεν ὁ Μοντφόρτος, αὐτοσχεδιάζων ἀτελῆ στεναγμὸν. Ἀλλ' εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο ἡ Ἰφελία δὲν ἀπήντησεν. Αἰσθανόμενος δὲ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι τὸ αἰσθηματικὸν ὕψος δὲν ἐπετύγχανε παρ' αὐτῶ, ἤλλαξε τόνον ἀμέσως.

— Καὶ ἔχετε λοιπὸν, εἶπε, τὴν κακίαν ν' ἀφήνητε τὸ Πορτομουθ μ' εὐχαρίστησιν, διότι ἀπέρχεσθε εἰς πόλιν μεγαλητέραν.

— Μ' εὐχαρίστησιν οὐδαμῶς, ἀπήντησεν ἡ Ἰφελία. Ἀγαπῶ μάλιστα τὸ Πορτομουθ, ὅπου τόσον καιρὸν ἔζησα καὶ τόσας ἔχω σχέσεις.

— Τὸ ἀγαπᾶτε τῶ ὄντι, καὶ δὲν λησμονεῖτε τὰς σχέσεις ὅσας ἔχετε ἐν αὐτῶ; ἀνέκραξεν ὁ Μοντφόρτος, τίς εἶδε ποίαν ἐννοίαν δίδων εἰς τὴν λέξιν σχέσεις, καὶ εἰς τίνα ἐφαρμόζων αὐτήν. Ὡ! τότε διατί δὲν μένετε εἰς αὐτό;

— Νὰ μείνω! εἶπε θαυμάζουσα ἡ Ἰφελία. Ἀλλὰ πῶς; ἐπρόσθεσε γελῶσα. Νὰ γίνω λοιπὸν λειποτά-

κτις τῆς ὑπηρεσίας μου! Καὶ ἔπειτα τί λέγουσιν οἱ τυραννικοὶ ἐκαῖνοι κανονισμοὶ σας.

— Διατί λειποτάκτης; ἀπάντησεν ὁ Μοντφόρτος, ἀρπάζων προθύμως τὴν διαφυγοῦσαν αὐτὸν ἀκραν τοῦ μίτου τῆς ἐννοίας ἣν ἐπιδίδωκεν. Δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναυαρχείου.

— Τοῦτο, ἀπεκρίθη μετὰ γέλωτος ἡ νέα, ἐξαρτάται ἀπὸ τὸν πλοίαρχον, ἂν θέλῃ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ, ἢ νὰ μὲ συστήσῃ εἰς τὸ ναυαρχεῖον.

— Μοὶ δίδετε λοιπὸν τὴν ἀδειαν νὰ τῷ τὸ προτείνω; ἠρώτησεν ὁ Μοντφόρτος, ἀποτεινὼν συγχρόνως εἰς τὴν Ὀφελίαν βλέμμα προτιθέμενον νὰ δώσῃ σπουδαίαν ἐννοίαν εἰς τὸν λόγον του. Ἄλλ' ἂν ᾔθελε νὰ ἔχῃ ὁ λόγος τοῦ ἐννοίαν, ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὴν μεταφοράν, καὶ νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς τοῦ βλέμματός τὴν ἐπικουρίαν, διότι ἡ Ὀφελία ἐν τῇ ἀφαισίᾳ τῆς ἐννοίας μόνον ὅ,τι ἤκουε, καὶ τοῦτο ἐνίοτε μέλις, δι' ὃ καὶ ἀπῆντησε κατὰ τὸν αὐτὸν εὐτράπελον τρόπον, καὶ χωρὶς κακὸν νὰ διανοηθῇ.

— Προτείνετε, καὶ ἂν διατάξῃ τὴν μετὰθεσίν μου, γίνομαι προθύμως Λόρδος τοῦ Ναυαρχείου. Ἡ-ξεύριτα ὁμῶς ὅτι ἡ πρώτη μου πράξις θὰ εἶναι νὰ διορίσω τὸν Οὐίλλην ὑποπλοίαρχον τῆς Σαλαμάνδρας.

— Λοιπὸν μοὶ δίδετε τὴν ἀδειαν ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν πατέρα σας, Μίς Ὀφελία; εἶπεν ὁ Μοντφόρτος ἐγείρομενος, καὶ δίδων εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐμδριθῇ ἔκφρασιν.

— Ἀδειαν πληρεστῆν, ἀπεκρίθη ἐκείνη καυχάουσα.

— Σπυῖδω λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος, τῇ ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα, καὶ ἀπῆλθε πρὸς τοῦ πλοίαρχου, ὅπου ἡ Ὀφελία ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἐκάλει ἡ ὑπηρεσία του. Μιτὶ τινος δὲ στιγμῆς ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὁ Οὐίλλης. Ἡ δ' Ὀφελία ἐξεπλήγη ἰδοῦσα αὐτὸν, ἐνῶ τὸν ἐρρύνει πᾶσχοντα καὶ κλινήρη.

— Ἐνόμιζον, Οὐίλλη, τῷ εἶπεν, ὅτι ἐπῆγες ν' ἀναπαυθῆς.

— Ὅχι, κυρία, ἀπεκρίθη αὐτός. Μίαν λέξιν ἀκόμη. Σήμερον σὰς ἔδωκα ἀφορμὴν νὰ μ' ἐκλάβητε ὡς παράφρων ἴσως. Ἐρχομαι νὰ ἐπικυρώσω τὴν ἰδέαν σας ταύτην, καὶ πρῶτον ν' ἀρχίσω ἀπὸ μίαν αὐθάδειαν, ἣν ἀπὸ οἴκτον θὰ μοὶ συγχωρήσατε. Μίς Ὀφελία, ἀπερασίσθη ἤδη ἡ τύχη σας;

— Ἡ τύχη μου; εἶπεν ἡ Ὀφελία ποία τύχη μου ν' ἀπορρασιθῇ. Μιστρο-Οὐίλλη, ἐπρόσθεσε, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζεν ἀληθῆ μέριμναν, πίστευσε ὅτι βαθέως μὲ λυπεῖς πᾶσχων, καὶ μὴ θέλων νὰ ἡσυχάσῃ. Ὑπαγε, ἄλλως θ' ἀσθενήσῃς ἐπικινδύνως.

— Λοιπὸν δὲν ἀπερασίσθη ἡ τύχη σας; ἀνέκραξεν ἐπιμένων ὁ Ἀρθούρ. ὦ! τότε, κυρία, μίαν χάριν, τὴν μεγίστην, τὴν ὑστάτην, χάριν δι' ἣν πᾶσιν μου ἡ ζωὴ, δι' ἣν αἰῶνων ἀφοσίωσις δὲν θέλει ἀρκεῖσαι νὰ σὰς ἀνταμείψῃ. Εἰμὶ ὁ ἐσχάτος τῶν ἀνθρώπων, κυρία· ἔστω ὅτι εἰμὶ καὶ παράφρων. Ἄλλ' ἂν ὁ παράφρων, ἂν τῶν ἀνθρώπων ὁ ἐσχάτος σὰς ἐζήτει γονυπετῶς χάριν, βεβαιῶν σας ὅτι δι' αὐτὸν συγκεφαλαιοῦ πᾶσαν τὴν εὐδαιμονίαν του, καὶ ἂν ἡ χά-

ρις αὐτῇ σὰς ἦτον ἀζήμιος, ἀδιάφορος, — θα τὴν ᾔρα νῆσθε εἰς αὐτὸν, Κυρία;

— Ἀλλὰ μαστρο-Οὐίλλη, τῷ εἶπεν ἡ Ὀφελία, καὶ ἄλλοτε σοὶ εἶπα ὅτι εἰμι προθύμος, ὅτι ἐπιθυμῶ μέλιστα νὰ πράξω τι δυνάμενον νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Εἰπέ μοι, τί ἐπιθυμῆς; καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι δυνατὸν ἂν εἶναι, θὰ γίνῃ.

— Νὰ μὴ ἀπορασίσητε περὶ τῆς τύχης σας μέχρως τῆς μεσημβρίας αὔριον.

— Μέχρι τῆς Μεσημβρίας αὔριον; Εὐκολωτάτην μοὶ ζητεῖς χάριν. Ἡ τύχη μου οὐδόλως προκειται ν' ἀπορρασιθῇ, εἶπα μειδιῶσα ἡ Ὀφελία· ἀλλὰ τὸ μειδιάματά της εἶχε τι θλιβερόν, καὶ ἔλεος πνέον.

— Μειδιάτε· ὑπέλαβεν ὁ Ἀρθούρ, θεωρεῖτε τὰς λέξεις μου ταύτας ὡς νέον δαῖγμα παραπροσύνης. Ἐκλάβετε τας ὡς ταυτάς. Μὴ ζητῆτε νοῦν ἐν αὐταῖς, διότι νοῦν ἴσως δὲν ἔχουσιν· ἀλλὰ καὶ οὕτω μὴ μοὶ ἀρνεῖσθαι τὴν χάριν. Ἄλλως, ἂν περιφρονήσητε τὴν παράκλησίν μου, θὰ ἔχετε ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς σας τὴν αἰώνιαν μου δυστυχίαν, ἂν ὅχι τὸν θάνατον.

— Δὲν σ' ἐννοῶ, Οὐίλλη, ἀπάντησεν ἡ Ὀφελία, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐζήτεις χάριν δυσκολωτέραν. Ταύτην δύναμαι εὐκολωτάτα νὰ σοὶ τὴν ὑποσχεθῶ.

— Λοιπὸν τὴν ὑπόσχεσθε, μίς Ὀφελία;

— Ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Ταύτην τὴν στιγμὴν ἐξῆλθεν ἡ Κυρία Σόμμερς ἀπὸ τὸν θάλαμον τοῦ πλοίαρχου, καὶ ἐκάλεσε τὴν Ὀφελίαν.

— Λοιπὸν ὡς αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας, τῇ εἶπεν ὁ καμινάπτης ἐν ᾧ ἀνεχώρει.

— Ἔστω, ὡς αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας, ἀπεκρίθη ἡ Ὀφελία ὑψοῦσα τοὺς ὤμους της, ὡς ἂν ἔλαγε· τί παράδοξος ἰδέα! καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν μητέρα της.

— Φιλτάτη Ὀφελία, τῇ εἶπεν ὁ πλοίαρχος Σόμμερς ἅμα εἰσῆλθεν, ὁ Κύριος ὑποπλοίαρχος Μοντφόρτος μοὶ ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου. Ὅτι τοῦτο μεγάλως μὰς τιμᾷ, ὅτι δίδομεν τὴν συγκατάθεσιν ἡμῶν, ἡ μήτηρ σου καὶ ἐγὼ μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως, εἶναι περιττὸν νὰ σοὶ τὸ εἰπῶμεν. Ἀλλ' ἡ τύχη σου εἶναι ἐντὸς τῶν χειρῶν σου. Ἄν καὶ ὁ Κύριος ὑποπλοίαρχος μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἔλαβε τὴν ἀδειάν σου πρὶν ἀποταθῇ εἰς ἐμέ, ἐπὶ τοιούτου ὁμῶς σπουδαίου πράγματος ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν σου ἐλευθέρως ἐκφραζομένην.

— Τὴν ἀπόφασίν μου! . . . ὑπετραύλισεν ἡ Ὀφελία ταρτατομένη καὶ ἐρυθριῶσα μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ Κύριος ὑποπλοίαρχος! . . . τῷ ὄντι εἶναι μεγάλη ἡ τιμὴ δι' ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν περιέμενον . . . δὲν ἦτον δυνατόν νὰ προῖδῃ . . .

— Ἀλλὰ μ' ἐπετρέψατε, Μίς Ὀφελία, ν' ἀποταθῶ εἰς τὸν Κύριον πλοίαρχον! εἶπεν ὁ Μοντφόρτος, αἰσθανόμενος ὀλίγον προσβεβλημένην τὴν φιλοτιμίαν του διὰ τὴν ἄλλως εὐεξήγητον ταραχὴν τῆς νέας.

— Κύριε ὑποπλοίαρχε, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν μου, καὶ λυποῦμαι διὰ τὴν παρεξήγησιν εἶπεν ἡ Ὀφελία. Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς

γονείς της, ἐπρόσθεσεν. Ὁ Κ. Μοντφόρτος ἀστετευόμενος μ' ἔλεγεν ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του θὰ εἶμαι ὑποπλοίαρχος τῆς Σαλαμάνδρας, καὶ μοὶ ἐπρότεινε νὰ λάβω ὑπηρεσίαν εἰς τὸ ναυκρχεῖον. Ἐγὼ δὲ τῷ εἶπα ὅτι τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διαταγὴν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ πλοίαρχου. Καὶ ἐπειδὴ μ' ἐζήτησε τὴν ἀδείαν νὰ προτείνῃ τὴν μετὰθεσίν μου εἰς τὸν πλοίαρχον, τῷ ἔδωκα αὐτὴν προθύμως. Δὲν ἐνόησα τότε . . .

— Ἀδιάφορον εἶναι τοῦτο, εἶπεν ἡ Κυρία Σόμμερς παρεμβαίνουσα, διότι εἶδεν ὅτι ἡ σκηνὴ ἐλάμβανε στροφὴν οὐχὶ εὐάρεστον. Ἰδοὺ ἤδη ὁ Κύριος Μοντφόρτος σοὶ ἀπευθύνει δι' ἡμῶν τὴν πρότασίν του. Ἡμῶν ἔχεις πληρεστάτην τὴν συγκατάθεσιν ὁμοῦ μετὰ τῆς εὐχῆς· ἀποφάσισον σὺ ἤδη περὶ τῆς τύχης σου.

— Περὶ τῆς τύχης μου! . . . εἶπεν ἡ Ὠφέλια, καὶ διεκόπη, ὡς ἂν τις αἰφνιδικὰ ἀνάμνησις τῇ εἶχεν ἐπέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βορῆου τῶν ἰδεῶν της. Περὶ τῆς τύχης μου ζητῶ τὴν ἀδείαν νὰ μὴ ἀποφασίσω πρὶν τῆς αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας.

Ὁ Μοντφόρτος ἐδάγκασεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλη του, διότι ἠλπίζεν ὀλιγώτερον ν' ἀπητήσῃ διαγυμὸν παρὰ τῇ Ὠφέλιᾳ, καὶ ἐνόμιζε τὴν ὑπόθεσίν του ἐγγυτέραν τοῦ τέρατος, καὶ ἑαυτὸν ἐγγύτερον τῆς καρδίας τῆς νέας κόρης. Ὁ δὲ πλοίαρχος

— Αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας; εἶπεν. Ἀλλ' αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας ἴσως ἀναγκασθῶμεν ν' ἀποπλεύσωμεν, καὶ πρέπει καὶ νὰ μάθωμεν πρὶν τι ἀποφασίζεις.

— Καὶ ὅμως, ἀπεκρίθη ἡ νέα, αὔριον μέχρι τῆς μεσημβρίας!

— Ἀλλὰ, κόρη μου, εἶπεν ἡ Κυρία Σόμμερς, τὸν ὑποπλοίαρχον Μοντφόρτον ἐγνώρισας πρὸ ἱκανοῦ χρόνου, δὲν θὰ τὸν γνωρίσης περισσότερον ἕως αὔριον, καὶ ἡ καρδία σου βεβαίως δὲν ἔχει προθεσμίας ἀνάγκης διὰ νὰ ὁμιλήσῃ. Βλέπεις ὅτι κατεπεύγουσιν αἱ στιγμαί. Ἄν δὲν ἔχῃς τί ν' ἀντιθέσῃς εἰς τὴν τόσον ἐντιμὸν πρότασιν τοῦ Κυρίου Μοντφόρτου, ἄφες τὴν ἀκαιρὸν συστολὴν, καὶ ὁμίλησον, διὰ νὰ λάβω τὰ δέοντα μέτρα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ Ὠφέλια ἐσιώπα.

— Ἀλλ' ἴσως, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος, πρέπει νὰ ἐκλάβω τὴν διαγωγὴν τῆς Κυρίας Ὠφέλιας, ὡς ἄρνησιν, ἧς ἐπιεικῶς θέλει νὰ κολάσῃ τὴν τραχύτητα διὰ τῆς ἀναβολῆς.

— Βλέπεις, Ὠφέλια, εἰς ποίας ιδέας ἐμβάλλεις τὸν ὑποπλοίαρχον, εἶπεν ὁ πατὴρ της. Ἐπομένως ὁμίλησε.

— Παρακαλῶ, ἀπεκρίθη αὐτὴ μετὰ σταθερότητος, μὴ μὲ βιάζεστε νὰ ὁμιλήσω πρὶν αὔριον τῆς μεσημβρίας. Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐνόησεν τοῦτο. Τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἰδιοτροπία, φιλτάτη, Ὠφέλια, εἶπεν ἡ μητέρα της μετὰ τινος ζωηρότητος.

— Μὴ ἐπιμένετε, κυρία, εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος παρεμβάς. Εἶναι φυσικώτατον, πρὶν ἡ Μὲς Ὠφέλια ἀποφασίσῃ τὸ ἀπουδαϊότερον βῆμα ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, πρὶν κατανεύσῃ νὰ παραδώσῃ εἰς χεῖράς μου τὴν μεγίστην τῶν εὐδαιμονιῶν, καὶ νὰ ῥίψῃ τὸν κῶ-

βον περὶ τῆς τύχης της, ν' ἀπαιτῇ σκέψιν ὀλίγων ὥρων. Δὲν θέλω νὰ παραβιασθῇ κατὰ τοῦτο ἡ ἐλευθερία της. Καὶ ἀποσυρόμενος, — Αὔριον δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω τὴν μεσημβρίαν; ἐρώτησεν.

— Αὔριον, ἀπεκρίθη ἡ Ὠφέλια, ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν.

— Εἶθε, εἶπεν ὁ Μοντφόρτος ἀνχωρῶν, μὴ εὖρω ὅτι ἡ μεσημβρία ἦλθεν ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως!

— Φίλτατον παιδίον, εἶπεν ἡ Κυρία Σόμμερς, δὲν θέλω νὰ σ' ἐπιπλήξω, ἀλλὰ φοβούμαι μὴ ἡ ἰδιοτροπία σου δυσχερῆσθῃ τὸν Μοντφόρτον. Τούλαχιστον τώρα ἔχεις δεκαοκτὼ ὥρας καιρὸν. Σκέψθητι ἐμβριθῶς, καὶ ἀποφάσισον ὡς φρόνιμος κόρη. Εἰπέ μοι, τί φρονεῖς περὶ τοῦ Μοντφόρτου;

— Τί φρονῶ, μήτερ; εἶπεν ἡ Ὠφέλια. Σὰς ὁμολογῶ ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐφρόνουν τίποτε, καὶ διὰ τοῦτο προσέτι ἦτον ἀνάγκη νὰ ζητήσω τὴν ἀνακωχὴν ταύτην, ὥστε νὰ λάβω καιρὸν ν' ἀποτείνω εἰς ἑμαυτὴν τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν. Τί φρονῶ; Μοὶ φαίνεται ἀξιότιμος ἄνθρωπος, ἡ ὁμιλίᾳ του εἶναι διασκεδαστική. Τοῦτο νομίζω ὅτι φρονῶ.

— Καὶ ἡ καρδία σου δὲν σοὶ λέγει τίποτε ὑπὲρ αὐτοῦ;

— Δὲν τὴν ἠρώτησα ποτὲ, καὶ ἀρ' ἑαυτῆς τίποτε δὲν μοὶ λέγει, ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ Ὠφέλια.

— Ἀλλ' οὔτε ἐναντίον του δὲν σοὶ λέγει, ἐλπίζω, τίποτε; ἠρώτησε πάλιν ἡ Κυρία Σόμμερς.

— Οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατὰ, εἶπεν ἡ θυγάτηρ της. Πληρεστάτη εἶναι ἡ σιωπὴ της, καὶ ἴση καὶ δικαία ἡ οὐδετερότης της.

— Ἡ οἰκογένειά του, ἐξηκολούθησεν ἡ Κυρία Σόμμερς, εἶναι διακεκριμένη, αἱ σχέσεις του ἀξιόλογοι, ἡ παρουσία του οὐχὶ εὐκαταφρόνητος, καὶ ἡ θέσις ἣν ἔλαβεν ἐν τῷ ναυαρχείῳ ἐπιζήτητος. Κατὰ δὲ τὰ ἄλλα ὁ χαρακτήρ του μοὶ φαίνεται χαρίης, καὶ ἡ συμπεριφορὰ του ἀξιογάπητος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ ὧν τούτων, καὶ τὸν συγχαίρω δι' αὐτὰ ἐγκαρδίως. Ἀλλὰ, μήτερ . . .

— Τί λοιπόν;

— Εἶναι ἀρεσκέτως ἀνάγκη νὰ νυμφευθῶ;

— Πῶς, κόρη μου; εἶπεν ἡ Κ. Σόμμερς, μετὰ τινος δυσχερεσκείας. Ἀφούκτως ἀνάγκη, δὲν λέγω βεβαίως. Ἀλλ' ὅταν εὐρίσκηται ἀνὴρ ἀξιότιμος, ἀξιογάπητος, εὐπορος, ὅστις σοὶ ὑπόσχεται ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, ὃν ἐγκρίνουσιν οἱ γονεῖς σου, νομίζω σχεδὸν ὅτι χρέους παράδασιν εἶναι νὰ μὴ τὸν δεχθῇς. Ἀλλ' ὅμως δὲν θέλω παντάπασιν νὰ βιάσω τὴν κλίσιν σου· ἀπαγε! Δὲν σοὶ κρύπτω ὅτι θὰ ἔχαIRON μεγάλως ἂν σ' ἐβλεπον κλίνουσαν ὑπὲρ τοῦ δεσμοῦ τούτου, ὅστις καὶ εἰς τὸν πατέρα σου εἶναι ἀρεστός. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ ὅλης τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας σου. Μηδὲν ἀποφάσισε χωρὶς νὰ συμβουλευθῇς τὴν καρδίαν σου.

— Καλὴν νύκτα λοιπόν, μήτερ, εἶπεν ἡ Ὠφέλια, φιλοῦσα τὴν μητέρα της. Ἡ νύξ εἶναι, λέγουσι, βουλευφόρος· ἴσως ὅταν ἐγὼ κοιμῶμαι, ἀποφασίσῃ νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ καρδίᾳ μου, καὶ μοὶ εἰπῇ τὸν χρησμὸν τῆς κατ' ὄναρ.

Καὶ ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην της, καὶ ἤρχισεν, ὡς ὑπεσχέθη, τὴν αὐτεξέτασιν, καὶ τὴν ἀνάκρισιν τῆς καρδίας της. Ἀλλ' ἡ καρδιά της παρέπαιε, τῇ ἔλεγεν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ὅταν τὴν ἡρώτα ἂν πρέπη ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν τοῦ Μοντφόρτου, τῇ παρίστα αὐτὸν, φαιδρὸν, εὐφυῆ, ἀνεξάντλητον εἰς τοὺς χαριεντισμοὺς καὶ τὰς ἀστεϊότητας· τῇ ἀνεπόλει τὸν εὐθυμὸν των πλοῦν καὶ τὰς τερπνάς των ἐκδρομὰς εἰς Μελίτην καὶ εἰς Σμύρνην· τῇ ὡμίλει περὶ τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, περὶ τῆς εὐπορίας του, περὶ τοῦ διακεκριμένου βαθμοῦ του. Ὅταν δ' ἐπομένως τὴν ἡρώτα, ἂν πρέπη λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῇ, τότε τὸν ἔβλεπεν ἐπιτόλαιον, σχεδὸν ποτὲ ἐμφορῶς μὴ ὁμιλοῦντα, καὶ ἐπομένως οὐδ' αἰσθανόμενον ἐμφορῶς. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς γνωριμίας των ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματός του χιλιάδας λογοπαγιγνίων, ἀγγινουστάτων λέξεων, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐξ ἐκείνων αἰτίνες ἀνοίγουσι τὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας, ἐλέγχουσιν ὕψους φρονήματος, καὶ ἐπιβάλλουσι σέβας, ὑπόληψιν καὶ ἐσκεμμένην ἀγάπην. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν ἀποφατικὴν; Ἀν ἔλεγε πάλιν τοῦτο. Ἰδοὺ, τὴν ἡγάπα ὁ ὑποπλοίαρχος, καὶ κατὰ τί ἦν ἐκείνη ἀξιοτέρα τῆς ἀγάπης του ἢ ἐκεῖνος τῆς ἐδικῆς της; Ἴσως ἡ εἰκὼν ἦν παρίστα εἰς ἑαυτὴν τοῦ τελείου ἀνδρός ἦν κατ' ἰδέαν δυνατὴ μόνον, καὶ ἐν βιβλίοις καὶ τῇ φαντασίᾳ ἀπείρου παρθένου πραγματοποιήτος. Ἴσως τὰ ἐννενηκονταεννέα ἐκατοστὰ τῶν ἀνδρῶν ἦσαν ὅποῖος ὁ Μοντφόρτος, καὶ ἤθελε περιμείνει ὅλην της τὴν ζωὴν, φαντασιοσκοποῦσα καὶ περιμένουσα τὸν ἀνύπαρκτον ροῖνικα. Ἐκείθεν δ' ἡ καρδιά, ἡ ἡ φαντασία της, τὴν ἔφερεν εἰς ἄλλην σειρὰν ἰδεῶν. Ἰδοὺ λοιπὸν, ὁ λόγος τοῦ Οὐίλλη δὲν ἦτον τόσον κενὸς ἐννοίας ὅσον εἶχε νομίσει. Τῷ ὄντι ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη της. Ἀλλὰ πόθεν ὁ Οὐίλλης τὸ ἤξευρε; Καὶ ἂν τὸ ἤξευρε, τί συμφέρον εἶχε νὰ τὸ ἐμποδίσῃ; καὶ διατί μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπιούσης; Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐν ᾧ ἐνίοτε ἐξενίκα ὁ ὕπνος, καὶ συνέχευε τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰς κρίσεις της, θολῶν τὴν σειρὰν αὐτῶν διὰ τῶν ὀνείρων του, ἀνεπόλει τοὺς ζωηροὺς καὶ περιπαθεῖς λόγους τοῦ καμινάπτου, ἡ φαντασία της περιέβαλλεν εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ποιητικὴν τινὰ λάμψιν, καὶ ἀναλύουσα τοὺς λόγους του ἕνα πρὸς ἕνα, εὗρισκεν εὐγενεῖαν ἐν ταῖς ἀφορμαῖς αὐτῶν, καὶ ὕψος ἐν ταῖς ἐννοίαις των, καὶ ἡρώτα ἑαυτὴν ἂν ἡ διαγωγὴ τοῦ καμινάπτου τούτου δὲν ἦτον ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ ἀξία, καὶ ἡ καρδιά του δὲν ἦτον ἀξία ἀγάπης. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνανήφουσα πάλιν, ἀπέσειε τὰ τοιαῦτα ὄνειρα, ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ πρῶτιστον θέμα τῆς αὐτερέυνης της, καὶ ἔρριπτεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ εἰς τὴν στάθμην, ἣν ὅταν δὲν ἐδύνατο νὰ κρατῇ ἡ καρδιά της, παρέδιδεν εἰς τὸν νοῦν της. Τέλος δὲ, ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καὶ καιρὸς ἦτον νὰ ἐγερθῇ, ἀπεφάσισε νὰ κλείσῃ τὸν ἰσολογισμόν της, καὶ συγκεκριώσασα, εὗρεν ὅτι οὐδένα εὐλογοφανῆ λόγον δὲν εὗρισκεν ἐναντίον τοῦ ὑποπλοίαρχου, ὅτι, καὶ μὲν, πολλὴν ὀρεξιν δὲν εἶχε πρὸς τὸν προτεινόμενον γάμον, ἀλλ' ἐ-

πειδὴ, ὡς ἐφαίνετο, ἐπρόκειτο ἅπαξ νὰ νυμφευθῇ, καὶ νὰ λάβῃ τινὰ ὅστις νὰ ἔχῃ ὅσα πλεονεκτήματα ὁ κόσμος ἐκτιμᾷ, καὶ ὅχι ὅσα ἐξετίμα ἐκείνη, ἐδύνατο νὰ νυμφευθῇ μᾶλλον τώρα, ὅταν ἡ περίστασις παρουσιάσθῃ οὐχὶ ἐντελῶς ἀκατάλληλος, πᾶρ' ἄλλῃτε. Ἡ πλάστιγξ λοιπὸν, κατὰ τελευταῖον ἀποτελέσμα, ἔκλιναν ὑπὲρ τοῦ ὑποπλοίαρχου.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς Σαλαμάνδρας ἔμεινον ἀγρυπνοῦντες παλὺ μέρος τῆς νυκτός ἐκείνης. Ἡ Κυρία Σόμμος μετὰ τοῦ ἀνδρός της ἐσυζήτουν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ὅσα ὑπέσχετο ὁ γάμος· τῆς θυγατρὸς των, ἦσαν ἀνήσυχαι μὴ ἀρνήθῃ μέχρι τέλους, καὶ ἐσχεδιάζον, ἡ μήτηρ μάλιστα, τὰ καθέκαστα, τὸν χρόνον, τὸν τόπον, τὴν λαμπρότητα τῆς τελέσεως αὐτοῦ, καὶ τὰ περὶ τῆς προικῆς.

Δὲν ἀπειλάμβανε δὲ οὕτε ὁ Μοντφόρτος τοῦ ὕπνου ἡσύχως, καὶ ἀνακύνει μὲν κατὰ νοῦν τὴν διαγωγὴν τῆς Ὠφελίας, λαμβάνων ὁμῶς ἐπιεικῇ σύμβουλῳ τὴν ἰδιαρέσκεῖαν, ἔκρινε τὴν διαγωγὴν ταύτην φυσικὴν, καὶ οὐδὲν ἔχουσιν τὸ ποσάλλῳ τὴν φιλαυτίαν του, οὐδ' ἔβλεπε πῶς, ἅμα ἐπροτεινέτο σύζυγος εἰς τὴν Ὠφελίαν, ἐπρεπε νὰ ριφθῇ αὕτη ἀμέσως εἰς τὰς ἀγκάλας του, χωρὶς νὰ σώσῃ τὴν φιλοτιμίαν της διὰ προσποιήτου ἅν τινος δισταγμοῦ ὀλίγων ὥρων. Πειθόμενος δι' εἰς τοῦτο, ἡγείρετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, καὶ ἐσυμβουλεύετο τὸ ὡρολόγιόν του, μὴ ἄρα ἐφθασεν ἡ μεσημβρία ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ἡ καὶ ὅπως ἰδῇ πόσον ἤδη δρόμον διέτρεξεν ἡ γῆ πρὸς ὑπάντησίν της.

Ὁ δὲ Ἀρθοῦρ ὅτι δὲν ἐκοιμάτο εἶναι περιττὸν νὰ τὸ εἰπῶμεν. Εἰς τὸ πνεῦμά του δισταυροῦντο ἐλπίδες καὶ φόβοι, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, ἐκείνο ζοφῶδες ὥστε τὸν ἀπέπνιγε, τοῦτο στιλπνὸν ὥστε τὸν ἐξεθάμβου, καὶ ἐν αὐτῷ πνυτοῖαι ἔπλεον εἰκόνες εὐτυχιῶν, εἰς ἃς δὲν ἐπῆρχει ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά του· καὶ ὅταν ὁ ὕπνος ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὑπερισχύων ἐβάρυνεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων του, τῷ ἐφαίνετο αἰφνης φάντασμα φέρον τὴν μορφήν τοῦ εἰσχυγγελέως, καὶ καγχαζὸν σαρκαστικῶς, ἐφύσα ἐπὶ τῶν εἰκόνων τούτων καὶ τὰς ἀπέσβει. Οὕτω διήλθεν ἡ νύξ ἐν διηνεκῇ δι' αὐτὸν βρασάνῳ, ἣν δὲν θὰ διεσκέδαζε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἂν ἀμέσως, ὡς ἐξημέρωσεν, ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε δώσει διαταγὰς νὰ παρασκευασθῶσι τὰ πάντα εἰς ἀπόπλουν. Ὁ Ἀρθοῦρ ἠναγκάσθη ἐπομένως νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν του, ἣς ἡ βάνουσος ἐνασχόλησις κατέστελλε πρὸς εὐτυχίαν του τῶν ἰδεῶν του τὸν ὄργασμόν.

Αἱ προπαρασκευαί ἡσχόλησαν πᾶσαν τὴν πρωΐαν. Ἀλλὰ δὲν ἡσχόλουν καὶ τὸν Μοντφόρτον, ὅστις ὑπηρεσίαν δὲν ἐξεπλήρου πλέον ἐν τῇ Σαλαμάνδρᾳ. Τοσάκις δ' ἐσυμβουλεύθη τὸ ὡρολόγιόν του, τοσάκις ἠνέωξε τὸ ὑαλίον του νὰ τὸ καθάρισῃ, καὶ τοσάκις, ὡς φαίνεται, ἐπὶ τῆς ἐργασίας ταύτης ὁ μικρὸς του δάκτυλος ἠρέθιζε τὸν λεπτοδείκτην εἰς πλαστογραφίαν, ὥστε τέλος ἐφθασεν ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου του ἡ μεσημβρία ἐκείνη, ἥτις τῷ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλάνδας τῆς παροιμίας. Ἀνορθώσας λοιπὸν τὸν λαιμοδέτην του, καθάρισας τὸ φῶρεμά

του, ἦλθε πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ πλοίαρχου, ἐκρούσε μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὴν θύραν, καὶ εἰσελθὼν μετὰ μειδιήματος ὀλίγον ἐστενωχωρημένου, ἔδωκε τὴν χεῖρα ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὰς δύο κυρίας καὶ εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ καιροῦ καὶ περὶ τοῦ ἀπόπλου.

— Καὶ ποῖαν ὥραν ἀναχωρεῖτε, κύριε πλοίαρχε; ἐρώτησε.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη. Περιμένω τὰς τελευταίας μου ὁδηγίας, εἶπεν αὐτός.

— Πῶς! δὲν σὰς ἐστάλησαν εἰσέτι! ἐρώτησεν ὁ Μοντφόρτος. Τὸ ναυαρχεῖον εἶχε διατάξει νὰ σὰς δοθῶσι μέχρι τῆς μεσημβρίας . . , καὶ ἤδη παρῆλθεν ἡ μεσημβρία, ἐπρόσθεσεν, ἀποτεινὼν τὰς λέξεις ταύτας δ' ἐνὸς βλέμματος τοῦ εἰς τὴν Ὀφελίαν.

— Παρῆλθεν! ἐρώτησεν αὐτὴ, ὑφούσα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ κέντημά της.

— Μάλιστα κυρία, ἀπάντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος, σύρων τὸ ὀρολόγιον ἐκ τοῦ κόλπου του. Παρῆλθε καθ' ἓν λεπτόν.

— Πρέπει νὰ διορθώσητε τὸ ὀρολόγιόν σας, κύριε ὑποπλοίαρχε, εἶπεν ὁ Ὀφελία μειδιῶσα. Ἰδέτε, τὸ χρονόμετρον τοῦ πατρὸς μου λέγει μεσημβρίαν παρὰ τέταρτον.

Ὁ Μοντφόρτος ἔλαβε σιωπηλῶς τὸ κλειδίον καὶ διώρθωσε τὸ ὀρολόγιόν του. Μετὰ ταῦτα δὲ ἤρχισεν ὀμιλῶν περὶ τῶν προπαρασκευῶν τοῦ ἀπόπλου.

Πέντε λεπτὰ περὶπου εἶχον παρῆλθαι, ὅταν ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐκ νέου, καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν εἰσῆλθεν ὁ Ἀρθούρ. Προχέως εἶχεν ἀποπλύνει τὴν ἀσθόλην εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς του, καὶ ὁ συμβολικὸς ἐρυθρὸς λαμποδέτης, ὃν ἐχλεύαζεν ὁ Μοντφόρτος, διέπρεπεν εἰς τὸν τράχηλόν του. Προσελθὼν δὲ πρὸς τὸν Κύριον Σόμμερς,

— Κύριε πλοίαρχε, τῷ εἶπεν, ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ δεχθῆτε τὴν ἄφεσίν μου.

— Πῶς; Οὐίλλη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, — κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀποπλέομεν; Ἐχεις τι παράπονον καθ' ἡμῶν; Τί συνέβη; Διατί δὲν τὸ λέγεις;

— Οὐχί, κύριε πλοίαρχε, ἀπεκρίθη αὐτὸς μετὰ φωνῆς πνεύσεως εἰλικρινείαν. Πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνην μόνον τρέφω καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ ὅλων τῶν ὑποδεεστέρων σας, πρὸς οὓς φέρεσθε ὡς πατὴρ, οὐχὶ ὡς προϊστάμενος. Οὐδὲ θ' ἀπερχόμην τὴν στιγμήν ταύτην, ἂν δὲν ἤξευρον ὅτι μετὰ τῶν ναυτῶν εἶναι ὁ Σμιθσὼν, ἔχων τὴν ἀπαιτουμένην ἐμπειρίαν ὥστε νὰ μ' ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὸν διάπλου. Ἀλλὰ, κύριε πλοίαρχε, αἱ περιστάσεις μου δὲν μ' ἐπιτρέπουν νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Αἱ περιστάσεις, Οὐίλλη; εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὁρῶ, κύριε πλοίαρχε, νὰ σὰς ἀνγγεῖλω ὅτι εἰμὶ ὁ διάδοχος τοῦ ὀνόματος, τοῦ τίτλου καὶ τῆς οὐσίας τῶν κομητῶν Στοκπόρτ.

Ὁ πλοίαρχος ἐθεώρησε τὸν Ἀρθούρ μετ' ἐκπλήξεως, καὶ ἔπειτα ἐστρεψεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Μοντφόρτον, ὅστις, καθήμενος μετὰ τῶν πλοίαρχου καὶ τῆς Ὀφελίας, ἀπάντασε κατ' ἀρχὰς δι' ἐνὸς

νεύματος ἐκφράζοντος οἶκτον, ἔπειτα δὲ, κλίνων πρὸς τὸν πλοίαρχον, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Εἶναι λυπηρὸν τῷ ὄντι, ἀλλὰ πρὸ τινων ἡμερῶν παρετήρησα ἤδη συμπτώματα . . .

— Καλὸν, ἀγαπητὲ Οὐίλλη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος μετὰ πολλῆς ἀγαθότητος, ἐν ᾧ ἡ Ὀφελία ἐκλινε τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ γῆς, καὶ λύπη καὶ ὠχρότης ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Θέλω φροντίσαι νὰ σὰ εὐχαριστήσω· ἀλλ' ὕπαγε ἤδη ν' ἀναπαυθῆς. Θὰ πέμψω ἱατρὸν νὰ σ' ἐπισκερθῇ, καὶ βλέπομεν περὶ τῆς ἀρέσεως. Ὁ Ἀρθούρ ἐμειδίασε.

— Δὲν ἦτον δυνατόν νὰ ἐλπίσω, εἶπε, περισσοτέραν πίστιν ἐκ μέρους ὑμῶν, κύριε πλοίαρχε, πρὸς τὴν τύχην μου, ἢ ὅσην ὁ ἴδιος ἔδειξε. Ἄν φρονήτε ὅτι παραφρονῶ, ὀλίγον ἔλευσε νὰ τὸ φρονήσω καὶ ἐγὼ αὐτός. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι!

Καὶ πορευθεὶς, ἠνέωξε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆγαγε τὸν Εἰσαγγελέα. Ὁ πλοίαρχος ἐξεπλάγη δεχθεὶς τοιαύτην ὥραν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γνωστοῦ ἐκείνου καὶ σεβαστοῦ ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. Ἐγερθεὶς ἐπομένως, τὸν ἐδέχθη μετ' ὅλης τῆς εἰς τὸν βαθμὸν του ἀνηκούσης φιλοφροσύνης.

— Κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπεν ὁ Ἀρθούρ, σὰς παρακαλῶ ὀμιλήσατε ἀντ' ἐμοῦ.

— Κύριε πλοίαρχε, ὑπέλαβεν ὁ εἰσαγγελεὺς, ὁ Κύριος εἶναι ὁ Κόμης Στοκπόρτος. — Καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ κόλπου του τὸν χαρτοφύλακά του,

— Ἰδοῦ, κύριε κόμη, ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἀρθούρ, καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ τινὰ ἔγγραφα, — Ἰδοῦ οἱ τίτλοι τοῦ βαθμοῦ σας. Χαίρω ὅτι τῆς ἐπιστήμου ταύτης καὶ χαροποιῶ ἐκτελέσεως τῶν καθήκόντων μου μάρτυρας ἔχω ἄνδρας ἐξόχους ὡς τὸν Κύριον πλοίαρχον Σόμμερς καὶ τὸν Κ. ὑποπλοίαρχον Μοντφόρτον.

Ἐπειτα δὲ, ἐγχειρίζων αὐτῷ καὶ ἄλλο δέμα ἐγγράφων,

— Ἰδοῦ, τῷ εἶπε, καὶ οἱ τίτλοι τῆς παρουσίας σας. Συμποροῦται εἰς ἐτήσιον εἰσοδήμα ἑννεακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων δραχμῶν.

Ὁ δὲ Οὐίλλη, λαβὼν τὰ ἔγγραφα, καὶ εὐχαριστήσας τὸν εἰσαγγελέα, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κύριον Σόμμερς.

— Κύριε πλοίαρχε, τῷ εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι ἤδη δὲν θέλετε μοὶ ἀρνηθῆ τὴν ἄφεσίν μου, ὅτι θέλετε μοὶ συγχωρήσει ὅσα ποτὲ ἐσφαλὼν εἰς τὸ διάστημα τῆς ὑπηρεσίας μου, καὶ ὅτι θέλετε μοὶ ἐξακολουθήσει καὶ τοῦ λοιποῦ τὴν πατρικὴν εὐνοίαν σας.

Ὁ δὲ πλοίαρχος ἐγερθεὶς, ἠνέωξε τὰς ἀγκάλας καὶ τὸν ἐνέαλεισεν.

— Ἐκ βάθους καρδίας σὰς συγχαίρω, εἶπε, κύριε Κόμη! Ποτὲ ἡ τύχη δὲν ἐδείχθη δικαιότερα. Μεγάλῃ εἶναι δι' ὑμᾶς ἡ στροφή τῆς τύχης, ἀλλ' οὐχὶ μεγαλητέρα τῆς ὑπολήψεως ἣν εἶχον περὶ τῆς ἀξίας σας καὶ ὅταν ὑπηρετήτε εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τὴν εὐταλῆ.

Ὁμοίως δὲ τὸν συνεχάρη καὶ ὁ Μοντφόρτος, καὶ ἡ Κυρία Σόμμερς.

Τέλος δὲ ἦλθε καὶ πρὸς τὴν Ὀφελίαν, ἥτις ἐκ τῶν

πρώτων λέξεων τοῦ εἰσαγγελέως εἶχεν ἀναπληρῆσαι ὀρθίῳ, καὶ ἡ ἐργασία τῆς εἶχεν ἐκπέσει τῆς χειρὸς τῆς. Ἐν ᾧ δ' ἐλάμβανε καὶ αὐτῆς τὴν χεῖρα, ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον.

— Ἰδοὺ ἡ μεσημβρία! εἶπεν ὁ κόμης στρεφόμενος τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' αὐτῆς. Καὶ μετὰ ταῦτα στρεφόμενος πρὸς τὸν πλοίαρχον, — ἤδη, ἂν μ' ἐπιτρέπετε, εἶπε, Κύριε πλοίαρχε, θέλω κάμει χρῆσιν τῆς ἀρεσῆς μου. διότι μὲ περιμένει ὁ κύριος εἰσαγγελεὺς.

Καὶ ἀποχαιρετήσας ἐξῆλθε, προπεμπόμενος ὑπ' ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς θύρας. Ὅταν δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὰς θέσεις των, ὁ ὑποπλοίαρχος λαβὼν τὸ ὠρολόγιόν του,

— Τώρα, εἶπεν, εἶμαι σύμφωνας μὲ τὸ χρονόμετρον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ὁρέλια ἐρυθριῶσα. Τῷ ὄντι εἶναι μεσημβρία. Δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλετε μοὶ συγχωρήσει, Κ. ὑποπλοίαρχε, τὴν διαγωγὴν μου; Ἄν ἀνέβαλα μέχρι τοῦδε ν' ἀποκριθῶ, ἡ αἰτία ἦτον ὅτι ἠθελον νὰ δώσω καὶ τὸν νοῦν μου νὰ ὑπεριγύσῃ τῆς ἰδιοτροπίας μου. Ἡ πρότασίς σας μὲ τιμᾷ εἰς βαθμὸν ὑπερτάτου, καὶ προκαλεῖ ὅλην μου τὴν εὐγνωμοσύνην. Εἰς τὰ εὐγενῆ σας αἰσθήματα ὀφείλεται ἀνταπεκρίσιν αἰσθημάτων ὁμοίων. Ἐγὼ δέ... ἂν καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε εἰς τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα τῆς ὑπολήψεώς μου... πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Σᾶς παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ μοὶ ἀρνηθῆτε διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν φιλίαν σας.

— Παρὶ τοῦ ἐναντίου ἂν μ' εἶχετε παρακαλέσει, μίς Ὁρέλια, θὰ μ' ἦτον ἀδύνατον νὰ σᾶς ὑπακούσω, ἀπεκρίθη ὁ Μοντφόρτος. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸν γλυκύν τρόπον μεθ' οὗ μ' ἐποτίσατε τὸ πικρότερον τῶν πομάτων, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ καταριθῆτε πάντοτε μεταξὺ τῶν πιστοτέρων καὶ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων φίλων σας.

— Ὑποπλοίαρχε Μοντφόρτε, τῷ εἶπεν ὁ Κύριος Σόμμερς, τὴν Ὁρέλιαν ἀφήκαμεν ἐντελῶς ἐλευθέραν νὰ πράξῃ κατὰ τὴν θέλησίν της. Εἰλικρινῶς σᾶς ὁμολογῶ ὅτι μὲ λυπεῖ μεγάλως ἡ ἀπόφασίς της· ἀλλ' αὕτη δὲν θέλει ἐλαττώσει τὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην μου.

Ὁ Μοντφόρτος ἐσπριγγεν ἐγκαρδίως τὰς χεῖρας τοῦ τοῦ πλοίαρχου καὶ τῆς κυρίας Σόμμερς, καὶ ἐπειδὴ ταύτην τὴν στιγμὴν εἰσελθὼν ἀξιωματικὸς, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν πλοίαρχον τὴν διαταγὴν πρὸς ἀπόπλουν, ἀπεχαιρέτησε φιλικώτατα καὶ ἀναχώρησε. Ἐξερχόμενος δ' εἶπεν εἰς τὴν Ὁρέλιαν·

— Ἀπέρχομαι νὰ σᾶς καταγγείλω εἰς τὸ Ναυαρχεῖον, ὅτι δὲν ἐδέχθητε νὰ καταταγῆτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Μένω εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν μὲ διωρίσατε, ἀπεκρίθη ἐκείνη· ὑποπλοίαρχος τῆς Σαλαμάνδρας.

— Ἀλλὰ τὸν προτατευόμενόν σας, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος γελῶν, ἰδοὺ πάλιν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ τὸν προδιώσητε.

— Τίς οἶδεν; ἐπιθύρησε καθ' ἐαυτὴν, μειδιῶσα ἡ Ὁρέλια, ἀπ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ὁ δὲ κόμης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως,

κατέβη εἰς Πορτομαῦθ, καὶ ἐκεῖ ἀμέσως ἀνιζήτησεν καὶ ἀνέβη τὸν Τόμ Βάρκ.

— Φίλτατε Τόμ, τῷ εἶπεν. Εἰμί κόμης, καὶ ἔχω πολλὰ ὑποστατικά, ἃ ἀπέρχομαι ἤδη μετὰ τοῦ κυρίου νὰ παραλάβω. Σὲ καθιστῶ ἐπ' αὐτῶν ἐπιστάτην, ἐπὶ μισθῷ δώδεκα χιλιάδων δραχμῶν κατ' ἔτος. Θὰ μοὶ πληρώσῃς ὅπως τὸ ὄφλημά σου. Ἐκ τοῦ μισθοῦ σου θὰ κρατήσω τὰ τρία πρῶτα ἔτη τὸ δέκατον. Ἐλθε ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου εἰσαγγελέως, νὰ λάβῃς τὸ συμβόλαιον καὶ νὰ μάθῃς τὰ περαιτέρω.

Καὶ ἐμακρύνθη ἀφήσας τὸν Τόμ κεχηνότα, καὶ μὴ δυνάμενον νὰ συνάψῃ τὰς ιδέας του. Τὴν δ' ἐσπέραν, ὅταν ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ἔμαθεν ὅτι εἶχε καλῶς ἀκούσει καὶ καλῶς ἐννοήσει, καὶ ὅτι ἦσαν ἀλήθειαι ὅσα ἤκουσεν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ μάλιστα διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ φρονήματος τοῦ κόμης, ὅστις ἐπρότεινε τὴν μικρὰν ἐκείνην ἐτησίαν κράτησιν, ὅπως μὴ τὸν ταπεινώσῃ ὡς δεχόμενον δωρεάν.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ κόμης Στοκπόρτος ἔγραψε πρὸς τὸν πλοίαρχον Σόμμερς εἰς Δουβλίνον, λέγων αὐτῷ, ὅτι ἠταίμασε τὸν Στοκπόρτ-μάνορ, τὴν τερπνὴν ἀγροικίαν του, καὶ τὸν παρακάλει νὰ τιμήσῃ αὐτὴν ἐπὶ τινος ἡμέρας τοῦ ἔαρος τούτου μετὰ τῆς Κυρίας καὶ μετὰ τῆς Μις Σόμμερς. Περιείχετο δὲ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ καὶ φράσεις λέγουσας, ὅτι ἔλαβεν ἤδη κατοχὴν τῶν προπατορικῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ὅτι τῷ ἐλλείπει οὐχ ἦττον τὸ ἄκρον ἀγαθόν, ἡ εὐτυχία, καὶ ὅτι ἐν Στοκπορτμάνορ, ἐπὶ τῆς ἐπισκεψέως των, θέλει ἀποφασισθῇ ἂν τῷ εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀπολαύσῃ αὐτοῦ ἐπὶ γῆς.

Ἡ φράσις αὕτη ἐράνη σκοτεινὴ εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν Σόμμερς, ἡ δὲ Ὁρέλια ἐπέμεινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀγροικίαν.

Μέχρι τούτου ρθάνουσιν αἱ ἡμέτεραι εἰδήσεις.

ΑΡΜΑΤΩΛΟΙ ΚΑΙ ΚΛΕΙΝΤΑΙ.

— 3 —

1

Σκοτίαν διαλύοντες αἰῶνος ὁλοκλήρου

Φλέγθητε, δῶρα τῶν Μουσῶν, σπινθήρες διανοίας

Καὶ φέρετέ μ' ἐτάζοντα τοὺς χοροὺς τῆς δουλείας

Εἰς τ' ἅγια καὶ ἱερὰ ἐδάφη τῆς Ἠπείρου.

Χρόνος καὶ Θάνατος, δυὸς ὁλέταιρα τοῦ Κόσμου,

Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ζωῆς ἀπόρρητος αἰτία,

Ὡ σήμερον ἀνοίξατε πλοῦτον διττὸν ἐμπρὸς μου,

Τὰς δειλούς σας τὰς μυστικὰς, τὰ μνήματα τὰ

[κρύα.

2

Βλέπω τοῦ Γμάρου τὸ βουνόν, — χιὼν περικαλύπτει

Τὰ δάση ἀφ' ὧν αἶρεται ἡ γαύρη κορυφή του, —